

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudkyně Daniely Zemanové a soudce Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. Č., Ph.D.**, zast. Mgr. Janem Balciarem, advokátem se sídlem U Studánky 3, Praha 7, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha 5, proti sdělení žalovaného ze dne 11. 3. 2015, čj. 042804/2015/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2016, čj. 46 A 51/2015-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 3. 12. 2014 obdržel žalovaný podnět žalobce k přezkoumání kolaudačního rozhodnutí Městského úřadu Brandýs nad Labem-Stará Boleslav (stavební úřad) ze dne 6. 12. 2013, kterým bylo stavebníkům M. V. a M. V., jejichž dům sousedí s domem žalobce, povoleno užívání stavby: přístavba, nástavba a stavební úpravy stávajícího rodinného domu č. p. 93 na pozemku parc. č. 227/1 v katastrálním území Zápy, včetně plynové instalace a vodovodní přípojky. Žalovaný odložil podnět sdělením označeným v záhlaví z důvodu prekluze lhůty podle § 96 odst. 1 správního řádu.

[2] Žalobce podal proti odložení podnětu žalobu ke krajskému soudu. Krajský soud žalobu odmítl usnesením označeným v záhlaví s odůvodněním, že sdělení žalovaného nepodléhá soudnímu přezkumu, jelikož se nejedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s.

[3] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. Namítá, že jeho situace je odlišná od případů, které cituje krajský soud v napadeném usnesení. Navíc byl na posouzení podmínek přezkumného řízení (zejména na lhůtu k zahájení řízení) aplikován nesprávný právní předpis (místo zákona č. 71/1967 Sb. byl aplikován zákon č. 500/2004 Sb., správní řád). Aplikací nesprávného právního předpisu odejmul žalovaný stěžovateli poslední možnost, jak revidovat nesprávné kolaudační rozhodnutí. Proto je stěžovatel přesvědčen, že správní soud by měl přezkoumat i odložení podnětu k zahájení přezkumného řízení a postupovat dle rozhodnutí NSS sp. zn. 4 Ans 9/2007 nebo sp. zn. 4 Ads 52/2011, aniž by byly dotčeny závěry v rozhodnutí sp. zn. 2 As 127/2014, na které odkazoval krajský soud. V další části kasační stížnosti stěžovatel rozvádí důvody, které ho vedly k podání podnětu. Závěrem navrhuje, aby zdejší soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný nevyužil možnost podat vyjádření ke kasační stížnosti.

[5] Důvodnost kasační stížnosti posoudil NSS v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů; neshledal přitom vady, jimiž by byl povinen se zabývat i bez návrhu (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí návrhu (nebo o zastavení řízení), lze kasační stížnost podat pouze z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. (viz např. rozsudek ze dne 21. 4. 2005, čj. 3 Azs 33/2004-98, č. 625/2005 Sb. NSS). Úkolem NSS je tedy posoudit, zda krajský soud postupoval správně, pokud žalobu stěžovatele odmítl, a zda své rozhodnutí odůvodnil.

[6] Podle § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. Žaloba proti těmto úkonům je nepřípustná [§ 68 písm. e) téhož zákona]. Takovou žalobu je soud povinen odmítnout [§ 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.].

[7] Krajský soud v napadeném rozhodnutí stručně a výstižně uvedl, proč nemůže žalobu věcně projednat. Správně přitom odkázal na judikaturu, která specifikuje, které úkony správního orgánu nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14. 2. 2008, čj. 7 As 55/2007-71, č. 1831/2009 Sb. NSS, za takový úkon výslovně označil i přípis, jímž správní orgán sděluje, že neshledává důvody k zahájení přezkumného řízení (§ 94 odst. 1 správního řádu z roku 2004). *„Oznámení o nezahájení přezkumného řízení podle ustanovení § 94 správního řádu je tedy pouhým sdělením, nikoliv rozhodnutím. V tomto případě totiž není důvodu zasahovat do právní sféry účastníků správního řízení, protože jejich práva a povinnosti, změněné nebo vzniklé původním rozhodnutím, nejsou tímto sdělením dotčeny.“* Žaloba proti takovému přípisu tedy

pokračování

není přípustná, i kdyby snad žalovaný použil k vyřízení podnětu nesprávného právního předpisu nebo na věc vskutku aplikoval nesprávnou lhůtu.

[8] Obdobné závěry zaujala i judikatura ke správnímu řádu z roku 1967 (usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 12. 9. 1997, čj. 7 A 179/95 - 17, a ze dne 27. 2. 1998, čj. 6 A 53/97 - 18).

[9] Nejvyšší správní soud nemá důvod s uvedenou judikaturou polemizovat. Proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[10] O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. července 2016

Zdeněk Kühn
předseda senátu